

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἰνστιτούμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ καν' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἀνέγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν γράσαν ἑμὴν ἐπαγγελσίαν καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουγενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ. δρ. 35. Ἑξάμηνος δρ. 19. Τριμήνιος δρ. 10.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγέλου Γρ. Δ. 50. Ἀγ-
λάς, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10,
Ἀμερικτῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα
ἀλλ. καὶ 25. Ἑξάμηνιοι καὶ Τριμήνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός

ΓΡΑΦΕΙΟΝ Τῆς ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπιδίου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'—Τόμος 30ὸς

Ἐν Ἀθήναις, 15 Σεπτεμβρίου 1923

Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 40

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΒ'. (Συνέχεια)

Ἄ, πόσο πολύτιμα φαίνονται τὰ
πρῶτα λεφτά, ποὺ κερδίζει κανεὶς μὲ
τὸν κόπο του! Τὸ ὀραϊότερο δῶρο εἶ-
ναι μὴδ' αὖτε μὲ προστὰ στὸ μικρὸ πο-
σὸ ποὺ παίρνει κανεὶς γιὰ τὴν ἐργασία
του.

Γεμάτη θάρρος ἀπ' τὴν πρώτην ἀδ-
τὴ ἐπιτυχίᾳ, ἡ Ζίνα ἔπρεπε πάλι στὴ
δοσιὰ. Ἀρχίσε, μὲ χαρούμενη καὶ
ἀνάλαφρη καρδιά, τὴ δεύτερη χωρι-
κὴ τῆς Βαλκανίας. Τώρα πᾶ ἤξερε
τὴ ἔκανε, εἶχε κάποια πείρα καὶ ἡ
δοσιὰ προχωροῦσε γοργά. Γρήγορα
τέλειωσε ἡ κούκλα καὶ ἡ μικρὴ τεχνί-
τρα, πρὶν τὴν παραδώσῃ, θέλησε νὰ τὴ
δείξῃ στὴν κορία Ἐριώ. Ἐκεῖνη τὴν
εἶδε καὶ εἶπε πῶς τῆς ἄρεσε περισσό-
τερο καὶ ἀπ' τὴν πρώτη τῆς ἀδερφοῦ-
λα, ποῦχε πουληθῇ.

Ὅστερα ἡ μικρὴ κούκλα τοποθετή-
θηκε σ' ἕνα κουτί καὶ δέθηκε μὲ γα-
λάξια κορδόνια. Γιὰ νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ
ῥητὸ ποὺ λέει: «μὴν ἀναβάλλῃς γι'
αὔριο, ὅ,τι μπορεῖς σήμερον νὰ κάμῃς»,
ἡ Ζίνα ἀποφάσισε νὰ τὴν πᾶ ἁμέσως
στὸ «Σορμό».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΓ'
Κάτω ἀπ' τὰ μάξια!

Ὁ «Σορμός» ἦταν στὴν ὁδὸ Σκίντ-
Ὀνορέ, ὅπου συγχάξουν αἱ κομψότε-
ρες κυρίες καὶ δεσποινίδες καὶ εἶναι
ἄφθογοι οἱ διαβάτες,
τ' αὐτοκίνητα καὶ τ' ἄ-
μάξια.

Ἡ Ζίνα πῆρε τὸ
τάξι καὶ βῆκε κά-
πως κοντὰ στὸ «Σορ-
μό». Ἐπρεπε ὅμως
νὰ περάσῃ ἀπ' τ' ἀντι-
κρονὸ πεζοδρόμιο. Ἡ
κοκλοφορία ἦταν δό-
σκολη. Ἡ ἀτέλειωτη
σειρὰ τῶν ἀμαξίων δὲν
εἶχε κανένα διάμεσο
κενὸ καὶ ἡ Ζίνα φοβόταν
νὰ περάσῃ. Ὡς τώρα

ποτὲ δὲν εἶχε βγῇ μοναχὴ τῆς. Ἀλ-
λωστε, καὶ ὅταν ἐβγαίνε μὲ τὴ θεία
τῆς, δὲν ἀπομακρυνόταν ποτὲ σχεδόν,
ἀπ' τὴν εἰρηνικὴ συνοικίᾳ τοῦ Ὠτέιγ.
Ἀκίνητη στὴ θέσιν τῆς, κοίταξε μὲ
ζήλεια τοὺς κορίτσια φορτωμένα μὲ

«Κάποιος ἔσκυψε στὴ βιτρίνα...»

καπελλίερες, ποὺ πολεμοῦσαν νὰ πε-
ράσουν μὲς ἀπ' τὰ μάξια. Ἀγρίαν τ'
ἄλογα, τίς ρόδες, ὁπισθοχωροῦσαν ἀν-
τόχαι νὰ κανένα ξαφνικὸ ἐμπόδιο, καὶ
στὰ τελευταία κατάφεραν νὰ βγοῦν
στ' ἄλλο πεζοδρόμιο.

Ἡ Ζίνα ἔπνιξ ἕνα εἶδος νευρικοῦ

φόβου, ποὺ τὴν εἶχε κυριεύσει. Εἶπε:
«—Ἐμπρός! Χρειαζέται ἀπόφαση!»
Καὶ κατέβηκε στὴν ἀσφαλτο.
Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ δρόμου
ἦταν οἱ βιτρίνες μὲ τίς δαντέλλες καὶ
τὰ ἄλλα εἶδη τοῦ καταστήματος «Σορ-
μοῦ»...

Ξαφνικὰ ἄφησε μιὰ κραυγὴ: μιὰ ἄ-
μαξα ἔτρεχε γρήγορα κατεπάνω τῆς.
Παραμέρισε δεξιὰ, ὅστερα ἀριστερά.
Ὁ ἄμαξας δὲν ἤξερε ποὺ νὰ στρίψῃ
τ' ἄλογά του καὶ τράβηξε ὀρμητικὰ τὰ
χαλινάρια, μὰ δὲ μπόρεσε νὰ τὰ συγ-
κρατήσῃ. Ἡ Ζίνα ἀναποδογορίστηκε,
πατήθηκε, καὶ οἱ ρόδες τῆς ἄμαξας ἔ-
καναν μερικὸς γύρους ἀκόμα.

Ἀκούστηκαν φωνές, μαζεύτηκε πλῆ-
θος.

Λιποθυμισμένη ἀπ' τὴ συγκίνηση
καὶ τὴν πτώση, ἡ Ζίνα ἔμεινε μερικὰ
λεπτὰ χάμω. Μὰ—ἀπίστευτη τόχη—
δὲν εἶχε καθέλου πληγωθῇ.

Ἀνοίξε τὰ μάτια καὶ σηκώθηκε
γρήγορα, σαστισμένη, γιατί εἶχε γίνει
ἀντικείμενο περιρρησίας. Μερικοὶ δια-
βάτες θέλησαν νὰ τὴ βοηθήσουν, μὰ
εὐτυχῶς ἡ Ζίνα δὲν εἶχε ἀνάγκη. Μ'
ὅλο ποὺ λερώθηκαν καὶ σχίστηκαν τὰ
φορέματά τῆς, μ' ὅλο ποὺ τὰ μέλη
τῆς τὴν πονοῦσαν, ἦταν εὐχαριστημέ-
νη, ποὺ τὴ γλύτωσε τόσο φτηνά.

Ἡ μικρὴ κούκλα ὅμως! Γύρισε καὶ
εἶδε διπλὰ τῆς ἕνα ἄμορφο δέμα: ἦ-
ταν τὸ δέμα, ποὺ μὲ τόση προσοχὴ εἶ-
χε ὁμορφοδέσει πρὸ μισῆς ὥρας! Οἱ
ρόδες τὴν εἶχαν πατή-
σει.

Ἦταν χωμένη
μέσα στὴ λάσπη, σὲ κα-
τάσταση ἐλκεσινῇ. Τὸ
κορίτσι τὴ μάζεψε καί,
κούτσά-κούτσά, γιατί
ὅλο τὸ σῶμα τῆς πο-
νοῦσε, πῆγε πρὸς τὴν
πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ.

Μόλις μπῆκε, βρή-
κε πρόσωπα, ποὺ τὴν
κοιτοῦσαν μ' ἀπορία.
Κανεὶς δὲν τὴ γνῶρι-
ζε καί-μέσα καὶ ὅλοι

«Οἱ κέρνες κούκλες τῆς Ζίνας...»

δὲ μπορούσαν νὰ ἐξηγήσουν τί ἤθελε τὸ φτωχὸ αὐτὸ κορίτσι, μὲ τὸ χλωμὸ πρόσωπο καὶ τὰ λασπωμένα φορέματα, μέσα στὸ κομψὸ καὶ λαμπρὸ αὐτὸ κατὰστημα.

Εἶπε πὼς ἐρχόταν κατὰ σύσταση τῆς κυρίας Ἐριῶ κι' εὐθὺς τὴ γέμισαν περποϊήσεις. Τὴν κάθισαν καὶ τῆς ἔδωσαν ἕνα καταπραϋντικὸ ποτό. Ὅταν συνῆλθε κάπως ἡ Ζίνα, ἀνοίξε τὸ δέμα τῆς. Ἀλλοίμονο: τὸ μικρὸ κερένιο προσωπάκι ἦταν πατημένο, δίχως ἀνθρώπινη μορφή, καὶ δὲ χρησίμευε σὲ τίποτα πιά. Μόνο τὰ φορεματάκια μπορούσαν νὰ χρησιμοποιοῦν ὕστερ' ἀπ' ἑνὰ γερὸ σιδερωμα.

Ἡ Ζίνα δὲν κράτησε τὰ δάκρυά τῆς: Σκεφθῆτε, δεκαπέντε μερῶν κόποι κι' ἐλπίδες νὰ καταλήξουν σὲ τέτοιο ἀξιοθρήνητο τέλος!

Ἡ διεσθόντρια τοῦ καταστήματος ἡ δεσποινὶς Μαρία-Λουίζα, παρηγόρησε ὅσο μπορούσε τὴν ἄτυχη μικρή. Μίλησε μαζί τῆς ὥρα πολλή, τὴν ἐνεθάρρυνε, τῆς εἶπε πὼς μπορούσε νὰ περὶλῃ ἕνα σωρὸ ἀπ' αὐτὲς τίς κόλλες, ποὺ ἦταν τότε τῆς μόδας.

Τῆς βούρτσισαν τὰ ροῦχα, τῆς τὰ καθάρισαν καὶ σὲ λίγο τίποτα δὲ μαρτυροῦσε τὸ θλιβερὸ ἐπεισόδιο, ἐκτός ἀπ' τὸ χάλασμα τῆς κόλλας.

Ἐνα κορίτσι τοῦ μαγαζιοῦ συνώδευσε τὴ Ζίνα ὡς τὴ στάση τοῦ τραμ κι' ἡ μικρὴ βασίλισσα, ποὺ τὴν εἶχε γλωττώσει πολὺ φτηνά, ἔφτασε στὴ συνοικία τοῦ Ὠτέιγ.

Ἀποφάσισε νὰ μὴ πῇ τίποτα στὴ θεία τῆς γιὰ τὸ ἐπεισόδιο, γιὰ νὰ μὴ τὴν τρομάξῃ. Διηγῆθηκε ὅμως τὰ πάντα στὴν παραμάνη τῆς κι' αὐτὴ, συγκινημένη, τὴν παρεκάλεσε νὰ μὴν ἐαναβῇ μοναχὴ στοὺς πολυσύχναστους δρόμους τοῦ Παρισιοῦ.

— Ἄλλοτε θάρχωμαι μαζί σου, μικρή μου βασίλισσα. Θὰ τὰ καταφέρω νὰ βρῶ καὶ αὐτὸ, τὴν ὥρα, ποὺ δὲ θὰ με χρειάζεται ἡ κορία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ'.

«Βαλκανικὴ Ἀγορά.»

Ὁ ζῆλος τῆς μικρῆς βασίλισσας ἐξουδετέρωσε τὴν γρήγορα τὴ ζημία. Στὸ τέλος τῆς ἄλλης ἑβδομάδας εἶχε τελειώσει μιά καινούργια κόκκινα πολὺ ἀνώτερη ἀπ' τὴς δύο προηγούμενες.

Ὡστε στὴ Ζίνα ξυπνοῦς ἔν αὐθιγὸν καλόντο. Ἐργάζεταν ὅλο καὶ μὲ περισσότερη χάρη κι' ἦταν εὐτοχισμένη, ὅταν βρισκόταν μπροστὰ στὸ τραπέζι τῆς, μὲ τὸ δοχεῖο τῆς κόλλας, τὰ λεπτὰ ἐργαλεία καὶ τὰ ποικιλόχρωμα ὑφάσματα.

Ἐστειλε τὸ νέο τῆς ἔργο στὴ δεσποινίδα Μαρία-Λουίζα καὶ περίμενε ἀνοήμονα τὸ ἀποτέλεσμα. Δὲν ἔβγαλε νὰ τὸ μάθῃ. Ἐνα πρωὶ ἡ κορία Ἐριῶ τῆς ἔδωκε ἕνα γράμμα, ποὺ μόλις

εἶχε λάβει. Τὸ κορίτσι τὸ διάβασε μ' ἕνα κρυφὸ καρδιοχτύπι:

«Κορία.

Εἶμ' ἐνθουσιασμένη μὲ τὸ τελευταῖο ἔργο τῆς δεσποινίδος Ζίνας κι' εὐκολα θὰ ἐρῶ ἀγοραστή. Ἄν ἡ προστατευομένη σας τὸ ἐπιτρέπῃ, θὰ τῆς συνιστάω νὰ στείλῃ τὰ ἔργα τῆς στὴν Ἐκθεση τῶν Γάλλων καλλιτεχνῶν (τμήμα Διακοσμητικῶν Τεχνῶν). Θὰ μπορούσε νὰ καταρτίσῃ, μέσα σὲ μιά βιτρίνα, μιά σειρά ἀπὸ κόλλες τῆς κατασκευῆς τῆς. Ἐτσι ἄρχισε ἡ φήμῃ τῆς δεσποινίδος Κριστιάν. Θὰ κάμῃ καλὴ ἐντύπωση καὶ οἱ ἀγοραστὲς θὰ πολλαπλασιασθοῦν...»

Ἡ Ζίνα ἔκρυψε τὸ διάδασμα κι' ἔριξε μιά ματιὰ στὴν κορία Ἐριῶ.

— Τὶ λὲς λοιπόν, εἰπ' ἐκείνη, γι' αὐτὴ τὴν πρόταση; Δὲ θάθελες νὰ μῆς στὴν Ἐκθεση;

(Ἐπεται συνέχεια)

ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΜΑ

Σὲ λίγο, στοῦ καλοκαιριοῦ τὴν ἀτρεμὴ γαλήνη, μιά πρώτη, διαβατήρια, θὰ φρεῖν ἀνατριχίλα σὲ λίγο, μὲ τὴν ὥρα τῆς, θὲ νὰ σωρῆψῃ ἡ ἀξίην φόρτωμα τὰ ἔσδα κλαριά, σωρούς τὰ σάπια φύλλα.

Τὸ πρωτοβόρξι τὸ θολὸ σὲ λίγο θὰ ξεσπάσῃ καὶ θὲ νὰ σύρῃ συντροφιά χλωμές, θλιμμένες μέρες. Πικροὶ θ' ἀντιλαλήσετε ξανά στὰ μαύρα δάση, παραποινιάρικοι λυγμοί, φλογέρες, γριῆς φλογέρες!

— Μιά ζωγραφιά ὀλλαντέζικη στὸν τοῖχο: ἕνα καλύβι στοῦ ἀρχαίου πλατάνου ταπεινὰ τὰ πόδια ἀκουμπισμένο: καλὴ κυρούλα μπρὺς στὸ φῶς τοῦ λυχναριοῦ νὰ σκύβῃ καὶ νὰ βασιλέψῃ, ὁμοία -μωρό, τ' ἀδράχτι ἀγκαλιασμένο.

Τὶς νύχτες τὶς χειμωνικές, πυκνὴ ποὺ θὰ τὸ ζῶνι ἡ τρικυμία, ποὺ τὸ δορυμὸ θὰ καίῃ, καθὼς θ' ἀστράφτῃ! κι' ὁ λύκος θ' ἀρῇται γοργός-γοργός, μέσ' ἀπ' τὸ χιόνι, καὶ στὸ ἄφαντο κατῶφλι του θὰ κλαίῃ καὶ θὰ σκοντάφτῃ!

Μὰ ἐγώ... στίς φτέρνες καθιστός θ' ἀκούω τὸ παραμῦθι καὶ, πρὶν μᾶς φέρῃ τὸν θαμπὸν Αὐγερινὸ τ' ὀρνίθι καὶ παῖξῃ τὸ ἀσημόφωτο στὴ χαρᾶνγῃ τ' ἀστέρει, (ψηλαφητὰ, καὶ μὲ τ' ἀρχαῖο τὸ κύπελλο στὸ χέρι, μὲ τέχνη ὁμορφοκαλίστον ἀπὸ ἔμπειρο γλυφάνι) θὰ πάω νὰ πέρνω, ἀφρὸ ἀχνιστό, τὸ γάλα ἀπὸ τὴ στάνη.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΩΝ ΠΕΥΚΩΝ

«Ἐν παραβολαῖς ἐλάλε. ὁ Κόριος...»

Ὅτε κι' ἐγὼ καλὰ-καλὰ ξέρω πὼς στὴ στιγμὴ μαθεύτηκε ὁ ἐρχομὸς τῶν χελιδονῶν, μόλις εἶχε ἀρχίσει νὰ φτῇ γῇ ἡ ἡμέρα καὶ τὰ πεῦκα καμάρωναν φουρτωτὰ-φουρτωτὰ εἶχαν πλῆθος μέσα στὴ δροσιὰ τῆς νυχτὸς τὰ φύλλα τους κι' ἔλαμπαν τῶρα στίς πρώτες

πρῶτες ἐκτίνες τοῦ ἡλίου καταπράσινα εἶχαν τινάζει ἀπὸ πάνω τους κάθε κλαδί ξερό, καὶ στὴν κάθε ἀκρὴ πρόσβαλλαν καινούργια φυλλαράκια, ἀπὸ δὲλα στὴν πιδὸ λαμπερὴ τοῦ ἐμφάνισι γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τῶν χελιδονῶν, ποὺ ἔφθαναν ἀπὸ μέρη μακρινά...

Ἐνα φτερούγισμα ἀκούστηκε ἐξάφνα ἐκεῖ κοντὰ τὰ πεῦκα ἀναταράχτηκαν: νάτα, ἔφθισαν, τὸ νοῦ σὰς! Μὰ δὲν ἦσαν ἀκόμη τὰ χελιδόνια, δύο σπουργιτάκια, παλιοὶ σύντροφοι τοῦ χειμῶνα, περνωτὰς, θυμῆθηκαν τοὺς φίλους τῶν κι' ἦρθαν νὰ τοὺς ἐπισκεφθοῦν, τοὺς ὁρῆσαν ὅμως φουχρόδες κι' ἀδιάφορους.

— Τὶ πρόστυχα πουλιά, αὐτοὶ οἱ σπουργιτῆς, εἶπε κάποιος πεῦκο γέροντας στὸν πλατὺ τοῦ σύντροφο, ἀρκετὰ δονατὰ ὅμως, ὥστε νὰ τὰκούσουν κι' ἐκείνοι! τὶ χοντερὸ κεφάλι, τὶ ἄσχημα πόδια, πὼς καταδέχονται μερικοὶ, καὶ τοὺς κάνουν συντροφιά. Ὁψ!

— Μπᾶ, μπᾶ... γιὰ μᾶς τὸ λέει αὐτὸ ῥώτης ὁ γέρο-σπουργιτῆς, κι' ἔσκαψε κι' εἶδε τὰ πόδια τοῦ μὲ ἀπορία, ὅστε-ρα κοίταξε τὸ κεφάλι τοῦ νέου συντρόφου τοῦ χμ! Ἰσως νὰ ἔχουν δίκιο, ἀλλὰ γιατί αὐτὴν αὐτὴν ἡ παρατήρησι ὅστερα ἀπὸ ἐνὸς χειμῶνα φιλία;

Τὰ πεῦκα, ἀκατάδεχτα, δὲν ἀπάντησαν. Ἐνας πετροκότυφος, ἀπὸ τὸ σκοῖνο μέσα, τραγοῦδῃς: τοῖβ, τοῖβ, τοῖβ, ἦρθε ἡ ἀνοιξί! τὰ χελιδόνια θυμῆθηκαν τίς παλιές τῶν φωλιές σήμερα θὰ τὰ δεχτῇ τὸ δάσος μὲς καὶ γι' αὐτὸ κείνα ἔχουν στολιστῇ μὲ τὰ πὺ ὠρατὰ χρώματα.

— Ἀ εὐτὸ λοιπόν εἰναι; φώναξε ὁ σπουργιτῆς εἰς μεθ' ἀκατάδεχτοι, τώρα ποὺ φτάνουν τὰ χελιδόνια! Ἐμεῖς, τώρα, ποὺ δὲν μᾶς ἔχουν πιδὸ ἀνάγκη, εἰς μεθ' ἀπὸ δάσος καὶ χοντεροκέφαλοι. Ἀς εἰναι, δὲν πειράζει... Πᾶνε, σύντροφε... Προσκυνῶ, ἀγαπητὰ μου δέντρα! Καλῶς νὰ δεχθῆτε τοὺς καινοβόγους φίλους σας!

Ἐκεῖνα μόλις καταδέχτηκαν νὰ κοινῇσιν τὴν κοροφή. Εἶχαν στρέψει τὴν προσοχὴν τοὺς στὸν ὀρίζοντα βαθιὰ δ' ἔσαν μὲ τὴν ἐξοχάσαν κάποιες λεῖες γραμμὲς πουλιῶν. Σὲ λίγο, ἀκούστηκαν καὶ φτερουγίσματα.

Αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν χελιδόμασε. Ἐφτασαν... νὰ ταί! Ἐμίστην ὥρα δὲλα τὰ τηλεγραφικὰ ἔργατα, πλάι στὸ δάσος, εἶχαν γεμίσει χελιδόνια ἀποκαμωμένα ἀπ' τὸ μεγάλο ζεῖδι χιλιάδες, φτασμένα πιά, ἔβλεπαν πάλι τὰ γνωστὰ τους μέρη κι' ἐφράζαν τὸν ἐνθουσιασμό τους μὲ φωνὰς ἀτελείωτα τιτουδίσματα.

— Ἀπὸ δῶ, περάσετε νὰ ξεκουραστε καὶ νὰ μείνετε, εἶπαν τὰ πεῦκα ἐλόγισαν ταπεινά. Ἐδῶ θὰ ὁρῆτε κοῦραση καὶ φαγητὸ ἄφθονο. — Ἐὐχαριστοῦμε πολὺ, ἀποκρίθηκαν αἶνα, ἔχουμε ὅμως, καθὼς ξέρετε, φωλιές μας στίς στέγες τοῦ χωριοῦ καὶ δὲν μπορούμε νὰ τίς ἀφήσουμε. Εἰσθε πολὺ εὐγενεῖς καὶ μὲ πολλὴ εὐχαρίστηση θὰ σᾶς θεωροῦμε φίλους ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα, θάρχόμεθα τακτὰ νὰ σᾶς βλέπουμε:

— Αὐτὸ θὰ εἶναι μεγάλη γιὰ μᾶς τοῖχία, εἶπαν τὰ πεῦκα κι' ἔσκυφαν κορφὲς τόσο χαμηλά, ποὺ πῆγαν σπᾶσούν. «Εἰδες εὐγένεια, φιδόρι-μεταξύ τῶν ἔχουν τὴν φωλιά τους ὅσον τοῦς πολιτισμένους ἀνθρώπους, ὁρῶνται μὲ τρόπους εὐγενικοὺς, κι' ὅσον τέλος γυρίσει ἄπειρα μέρη καὶ ὁρῶνται τόσο πράγματα. Τὶ τιμὴ, νὰ θεωροῦν φίλους!»

— Ὡς τόσο, ὅταν ἦρθε τὸ βράδυ, κα-να χελιδόνι δὲν εἶχε μείνει κοντὰ πὲρ' ἑνὸς σκοτεινὸν νύχτα, τὰ πεῦκα πέρασαν μόνον τους, χωρὶς συντρο-φίαν, ἦσαν ὅμως τόσο χαροῦμενα, ποὺ ἐμὲ τοὺς πολιτισμένους ἀνθρώπους, ὁρῶνται μὲ τρόπους εὐγενικοὺς, κι' ὅσον τέλος γυρίσει ἄπειρα μέρη καὶ ὁρῶνται τόσο πράγματα. Τὶ τιμὴ, νὰ θεωροῦν φίλους!»

Πέρασαν εἴκοσι μέρες γιὰ νὰ ξανα-φανοῦν. Εἶχαν τόσες ἄλλες ἐπισκέψεις στὰ γειτονικά δάση νὰ κάνουν, καὶ ζητοῦσαν τόσο τὴ συναναστροφή τους ἀπὸ παντοῦ, ποὺ δὲν ἤξεραν σὲ ποιά πρόσκληση νὰ πρωτακούσουν.

— Ὡς τόσο, τὰ πεῦκα περνοῦσαν μοναχικά, μετανοιωμένα κάπως γιὰ τὴν κακὴν τοὺς διαγωγὴν στοὺς σπουργιτῆς, εἶχαν ὅμως τὴν ὑπερηφάνεια νὰ μὴν τὸ ὁμολογοῦν ἀκόμη ἄλλωστε, λίγο τῶς, νὰ εἰσαι φίλος, καὶ ξεχωριστὸς μάλιστα, αὐτῶν τῶν εὐγενικῶν πουλιῶν, ποὺ δὲν πρόφταναν νὰ τρέχουν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ σὲ ἐπισκέψεις καὶ νὰ περὶγράφουν τίς ἐξωτικές ὁμορφιές τῶν μερῶν, ποὺ εἶχαν μείνει τὸν χειμῶνα;

Ἐτσι πέρασε τὸ καλοκαίρι τὰ χελιδόνια μόλις πέντε-ἕξι φορὲς εἶχαν ἔλθει τοὺς τόχαιναν πότε ἐπισκέψεις, πότε ἡ ἀνατροφή τῶν μικρῶν, πότε τὸ γύμνασμά τους γιὰ πέταγμα, ὅλο κι' ἐμπόδια.

Κι' ἦρθε ἡ ἡμέρα, ποὺ τὰ σύννεφα σκεπάσαν τὸν οὐρανὸ καὶ τὸ πρωτοβόρ-χι, τὴ νύχτα, σκόρπισε τὸν θῆνο τοῦ. Ἀμέσως, τὸ ἄλλο πρωί, τὰ σῶματα τοῦ τηλεγράφου γέμισαν ἀπὸ χελιδόνια πάλι.

— Τὶ συμβαίνει; ρώτησε ἀνῆσυχα τὸ δάσος. Νᾶ, θάφευταν ξανά γιὰ τίς ζεστές, ἐβλογημένες ἡμέρες. Ἐδῶ, στὸ τόσο κρύο, δὲν θὰ μπορούσαν ν' ἀνθῆσουν, εἶχαν τόσο λεπτὴ κράση, καὶ μάλιστα τὰ μικρὰ τους!.. Τοῦ χρόνου ὅμως ἐδῶ πάλι θὰ ἦσαν, καὶ θάκαναν παρὰ πιδὸ ταχυτικά. — Ὡς τόσο, δὲν θὰ ἐσχοῦσαν ποτὲ τὴν ὁμορφὴν τοὺς συντροφιά.

Κολακισμένα τὰ πεῦκα, ἔσκυψαν τὸ κεφάλι κατὰ γῆς. Τοὺς κακοφαινόταν, ποὺ ἔμεναν μόνον, ἀφρὸ ὅμως ἦσαν τόσο λεπτοκαμωμένα; εἰ νὰ γίνῃ... Τὸ ζήτημα ἦταν, αὐτὰ πὼς θὰ περνοῦσαν τὸν χειμῶνα ὁλόκληρο. Θὰ κοίταζαν νὰ καλοπιάσουν πάλι τοὺς σπουργιτῆς.

Τὶ χελιδόνια ἔφυγαν ἦρθαν ὅστερα οἱ κακὲς ἡμέρες, σκοτεινὲς καὶ κρύες, καὶ τὰ πεῦκα ἔσταναν μόνον.

Κάποτε ἔτυχε νὰ περάσουν ἀπὸ κει ὁ γεροσπουργιτῆς μὲ τὸ σύντροφό του.

— Καλῶς τοὺς παλιούς μας φίλους! Πόσον καιρὸ εἴχαμε νὰ σᾶς ἰδοῦμε! φώναξαν τὰ πεῦκα. Πῶς περάσατε τὸ καλοκαίρι; δὲν κάθεστε, νὰ τὰ ποῦμε λίγο;

— Μπᾶ, μπᾶ, γιὰ μᾶς αὐτὰ; γιατί οἱ περιποιήσεις αὐτὲς πάλι; ρώτησαν ἐκείνα.

Ὁ πετροκότυφος τραγοῦδῃς πάλι ἀπὸ τὸν σκοῖνο: Τοῖβ, τοῖβ, τοῖβ, ὁ χειμῶνας ἔφτασε κακός! τὰ χελιδόνια ἔφυγαν ἀπὸ καιρὸ τῶρα, γιὰ μέρη πάντα πράσινα καὶ θερμά, καὶ τὰ πεῦκα εἰς-ναν χωρὶς συντροφιά καμιά πιά!

— Ἀ εὐτὶς λοιπόν! εἶπε ὁ γερο-σπουρ-γιτῆς, τώρα καταλαβαίνω. Ἐσκόψε

κι' ἐκοίταξε τὰ πόδια τοῦ κι' ὅστερα τὸ κεφάλι τοῦ συντρόφου τοῦ: Τὶ πρό-στυχα πουλιά, αὐτοὶ οἱ σπουργιτῆς! τί ἄσχημα πόδια, τί χοντερὸ κεφάλι! Πὼς καταδέχονται μερικοὶ καὶ τοὺς κάνουν συντροφιά... Ἐλα, φίλε μου, πᾶμε στὴν πόλη! ἔξω ἕνα κοριτσάκι, ποὺ, κάθε πρωί, ρίχνει στὸ μπαλκόνι τοῦ φίχαλα γιὰ τὰ κακόμοιρα τὰ πουλάκια! ἔξω καὶ μιά τρύπα, σὲ κάποιον τοῖχο, ποὺ θὰ μᾶς ζεσταίῃ τὴ νύχτα! πᾶμε!.. Ἀγαπητὰ μου πεῦκα, προσκυνῶ. Κα-λῶς νὰ δεχθῆτε τὰ χελιδόνια, τοῦ χρό-νου πάλι!..

...Στὸ δάσος, τὰ πεῦκα εἶχαν μείνει μοναχὰ μέσα στὸ κρύο καὶ στὴν ἐρη-μιά...

Καὶ θὰ μὲ ρωτήσετε τώρα, ἂν ἡ ἱστο-ρία αὐτὴ εἶναι ἀληθινή. Ἐ, λοιπόν, ὅχι μὴ οὐ δὲν τὴν δεδιάνω, ἀλλὰ κι' ἀμφιβάλλω πολὺ. Τὰ πεῦκα καὶ τὰ που-λάκια δὲν εἶναι ποτὲ τόσο ἀνύτητα. Ὅταν ὅμως μεγαλώσετε, νὰ εἰσθε δέ-δαι, ὅτι θὰ ἴδῃτε πολλὰς ἀνθρώπινες ἱστορίες νὰ σᾶς θυμίζον ἀμέσως αὐτὸ τὸ παρὰμῦθι. Θὰ πρόκειται γιὰ ξένους ποὺ ἐρχονται καὶ φεύγουν, ποὺ μᾶς περιφρονοῦν, κι' ἐμεῖς τοὺς θαυμάζομε. Αὐτὸ θὰ γίνῃ, ὅταν μεγαλώσετε: γιὰ τὴν ὥρα, αὐτὸ, ποὺ πρέπει νὰ ξέρετε, εἶναι ὅτι, ἂν τὰ καυμένα ἐξόλογα κι' ἄφουχα, στὴ γῇ, εἶχαν λαλιά, θὰ μπορού-σαν νὰ παραπονέσθουν, πὼς ὅλες τὲς ἀνοησίες κι' ἀδυναμίες τίς φορτώνουμε σ' αὐτὰ. Δὲν ξέροῦν ὅμως, αὐτοῦτως, ἐ-κεῖνα νὰ μιλοῦν, κι' ὅτε νὰ διαδίδουν τοὺς μύθους τοῦ Αἰσώπου, κι' ἔτσι ἐ-ξακολουθοῦν νὰ μένουν πάντα φρόνιμα ἐκεῖ ποὺ τὰ ἔταξε ἡ μητέρα-Φύσις...

ΙΩΑΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΑΝΣ

ΠΑΛΙΟ ΚΑΡΑΒΙ

Στὸ φίλο Μ. Α. Στασινοπούλου

Καράβι ποὺ σ' ἀντίκρουσα κάποιαν αὐγὴ, μὲ πόθο, νὰ φεύγεις καὶ νὰ χάνεσαι στοῦ ὀρίζοντα τὰ βάθη, ἄχ! πόσο τὸ λαχτάρησα τὸ πρῶτό σου ταξίδι!

Μαζί κι' οἱ δύο νὰ νιώθαις τ' ἀγνωστον τοῦ μυατοῖριου, μὲς στὰ βαθεῖα κι' ἀπόμαχα καὶ σκοτεινὰ πελάγη, ποθώντας πιδὸ ν' ἀρᾶξουμε σ' ἐνείρου μας τὴ χώρα, σὰ βλέπαμε, στὴν καταχνιά, τὰ θαμπὰ τῆς φῶτα.

Μὰ τώρα πᾶ, ποὺ γέρικε, σ' ἀρῆσαν στὸ λιμάνι, λησμονημένο καὶ παλιὸ καὶ μὲ σπασμένα ἑσάρτια, πῆμε μαζί, παντέρημοι, νὰ φύγουμε γιὰ πάντα, μὲς στὴ νυχτερὴ σκοτεινιά, στὴς θάλασσες τὰ πλάτη.

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΓΥΡΕΥΟΝΤΑΣ ΤΥΧΗ... ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Α' (Συνέχεια)

—Καρδιά, μαννούλα μου, της είπε ύστερα ο Πάνος· και δός μου την εσχά σου, να την έχω φυλαχτό στην ξενιτειά.

—Καλά, παιδί μου, τοδ' αποκριθήκε πνίγοντας ένα λυγμό· σόρε με το καλό, άφοδ' το θέλεις τόσο. Σοδ' δίνω την εσχά μου και θα παρακαλώ το Θεοδ' νύχτα-μέρα να σε φυλάξη, γιατί είσαι καλό, χρυσό παιδί. Μά κοίτα νάρθης γρήγορα πίσω. Πάνο μου, αὐτή τή χάρη μονάχα σοδ' ζητᾷ ή φτωχή μαννούλα σοδ'. Θάμαι άπαρηγόρητη αν άργήσης να μολ' έρθης.

—Μεῖνε ήτοχη. Θάρω γρήγορα.

Και το παιδί όρμησε στην άγκαλιά της μητέρας του, ποδ' το φίλησε θερμά.

Β'

Οί προστοιμασίες τοδ' ταξιδιού έγειναν πολδ' γρήγορα. Η κορά-Σοφία έβαλε 'ς ένα σακκούλι τάσπρόρουχα τοδ' γιού της· τοδ'βαλε και το καρβέλι ποδ' απέμενε στοδ' ντουλάπι. Και την άλλη μέρα, τή χαρηνγή, με τα δοδ' μικρά της παιδιά, συνόδευσε τον Πάνο ως τή στροφή τοδ' μεγάλου δρόμου.

Πηγαίνοντας, τοδ' έδωσε πολλές παραγγέλεις και τοδ' θόμισε δλες τις συμβουλές ποδ' τοδ' άφησε ο πατέρας του. Γιατί ο μακαρίτης ο κύρ-Σαρίντης ήταν γνωστός και τίμιος άνθρωπος και, την τελευταία στιγμή της ζωής του, εκάλεσε κοντά του τον πρωτότοκό του γιό, τον μόνο ποδ' μπορούσε να τον καταλάβη, —τάλλα του παιδιά ήταν τόσο μικρά!— και τοδ' όσσησε να είναι φιλόπονος, τίμιος και καλός.

—Ναι, μάννα, αποκριθήκε ο Πάνος. σοδ' δίνω όπόσχηση να είμαι πάντα όπως μολ' είπε ο πατέρας μου, για να μολ' άείλξη ή άγάπη ποδ' μολ' έχεις.

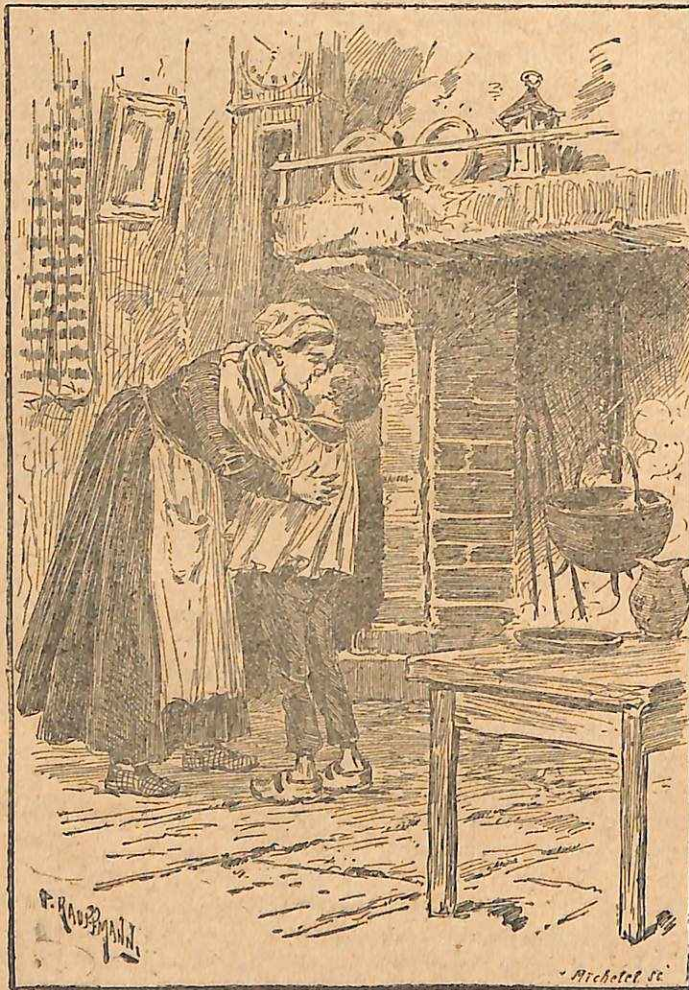
Όταν έφτασε ή στιγμή τοδ' χωρισμού, σπαράχτηκε ή καρδιά της δυστυχισμένης μητέρας και το θάρρος της τήν άφησε. Κλαίοντας πάλι, ήθελε να κρατήση κοντά της τον αγαπημένο της γιό.

—Μή φύγης, παιδί μου, τοδ' έλεγε. Έλα να γυρίσουμε σπίτι. Μεῖνε μαζί μας ώσπο να μεγαλώσης ακόμα λίγο. Άχ, δέν όποφείω το χωρισμό!

Αλλά το παιδί έμεινε σταθερό στην

απόφασή του. Φίλησε για τελευταία φορά το Λάμπρο και τον Κωστάκη, φίλησε τή μητέρα του, την έσφιξε στην άγκαλιά του μ' όλη του τή δύναμη κι' απομακρύνθηκε με δακρυσμένα μάτια και λοπημένη καρδιά.

Τότερ' από λίγα βήματα, στράφηκε να ξαναίδη τάγαπημένα πλάσματα ποδ' αποχωριζόταν. Η μητέρα του, όσο τον έδλεπαν ακόμα τα μάτια της, τοδ' έκαγε κλαίγοντας νύμια· αποχαλιντισμού. Ο Λάμπρος με τα χεράκια του κουνούσε εν' άσπρο μαντήλι... Όσο σκληρός κι' αν ήταν ο χωρισμός αὐτός, ο

«Όρμησε στην άγκαλιά της μητέρας του...» (Σελ. 316, στ. δ.)

Πάνος τον όπέφερε με γενναιότητα. Έξακολούθησε λοιπόν το δρόμο και, άφοδ' έστειλε ένα τελευταίο άποχαιρετισμό στη μητέρα του και τήδελφια του, χάθηκε πίσω απ' τα ψηλά δέντρα τοδ' δρόμου.

Πήγαινε γορδόντας τόχη!..

Γλυκειά ή σγή προμνηόσε ώραία ήμέρα κι' ο Πάνος, για να φτάση πιο γρήγορα στην πόλη, σκέφθηκε να περάση από το δάσος. Μπήκε λοιπόν σ' αὐτό από ένα άνηφοριό μονοπάτι, άνάμεσα σε θάμνους κι' άγριόχορτα. Από κει περνούσαν οί γιδοβοσκοί με τα

κοπάδια τους, όταν τάνέβαζαν στοδ' βουνό.

Η θέα ήταν μαγευτική. Φαινόταν κάτω δλος ο κόμπος, όπου το παιδί προσπάθησε να διακρίνη το καλοδόσπιτό του· μα τοδ' το έκρυδαν τα δέντρα. Τότε πιά πήρε την απόφασή του με γενναιότητα και, σκουπίζοντας τα μάτια του με το μανίκι του, ψιθύρισε: «—Πάει, τελείωσε. Τώρα έμπρός!»

Κι' άρχισε να περπατᾷ γρηγορώτερα. Έτσι περπάτησε ο μικρός Πάνος τρεις ώρες σχεδόν, χωρίς να σταματήσει ποθενά, χωρίς καν να στραφή πίσω του, μ' ένα μόνο σταθερό σκοπό, να φθάση το γρηγορώτερο στην πλησιέστερη πόλη.

Στο δρόμο απάντησε γίδες κι' άγελάδες κι' άκουσε τοδ' γνωριμούς του σκοπούς πιδ' έπαιζαν οί βοσκοί με τές φλογέρες τους.

Μπροστά του απλωνόταν ένας όρίζοντας πλατύς, ποδ' τον έκσθαν πέρα μερικά ψηλά βουνά. Κάπου-κάπου φαίνονταν και κανένα καμπαναριό, σε χωριό ή σε κωμόπολη.

Το μεσημέρι άκουσε τις καμπάνες να σημαίνουν και στάθηκε μιά στιγμή νάνασάνη κάτω από μιά μεγάλη βελανιδιά. Εκεί έφαγε λίγο φωμί κι' ήπιε λίγο νερό από την τσούτρα του. Έπειτα εξακολούθησε το δρόμο του με την απόφασή να μη σταματήσει παρά στην πόλη.

Η μελαγχολία, ή έρημιά, όσο ήταν ήμέρα, δέν τοδ' φαίνονταν πολδ' βαρεια. Άλλ' έμα άρχισε να νυχτώνη, έμα οισθάνθηκε τον άέρα να φουσαφ' φοχρός, ανησούχης, ανατρίχιασε και συλλογίστηκε με τρόμο:

«—Στοδ' βουνό θα περάσω άπόψε τή νύχτα;»

Άρχισε τότε να τρέχη μέσ' απ' τα χαμόκλαδα απ' τα χόρτα και τις πέτρες, περ-

νώντας κάποτε κι' από το χείλος κανενός κρημνού. Ο μόνος του σκοπός ήταν να κάμη όσο το δυνατόν περισσότερο δρόμο.

Όταν έφτανε σε κανέν' ανοιχτό ύψωμα, κοίταζε με αγωνία τριγύρω του, έλπίζοντας νάνακαλύψη τα πρώτα σπία της πόλης. Δέν έβλεπε όμως παρά ομίχλη ποδ' όλοένα γινόταν πυκνότερη, και τις μυτερές κορφές των βουνών μακριά.

Αν και τα πόδια του ήταν κατάκοπα από τόσο όδοπορία, αν και πεινούσε πολδ' από τον καθαρό άέρα και την κίνηση, δέν έκρινε καλό να σταθῇ για

να ξεκουρασθῇ και να δαιπνήση. Περπατώντας, έβγαλε από το σακκούλι του το καρβέλι κι' έκαψε ένα κομμάτι. Ποτέ δέν έφαγε με τόσο όρεξι! Κι' άφοδ' φύλαξε το καρβέλι, άρχισε πάλι να τρέχη.

Η ανησυχία του μεγάλωνε όσο πύκνωνε το σκοτάδι. Σε λίγο τα μάτια του γέμισαν δάκρυα... Μά δέν είχε κι' άδικο. Για, φαντασθήτε τή θέση του. Ένα τόσο-δά

παιδάκι να βρεθῇ όλομόναχο, τέτοια ώρα, άπάνω 'ς εν' άγριο βουνό, χωρίς να έέρη ποδ' πηγαίνη, χωρίς νάχη κανένα κοντά του να τοδ' δινή δάρρος, να τοδ' δείχνη το δρόμο.

Ενόμιζε πιά πως χάθηκε, όταν άξαφνα είδε μακριά, εμπρός του, ένα μικρό κόκκινο φως ποδ' έφεγγε στον όρίζοντα. Σκέφθηκε πως το φως αὐτό θάταν κανενός δασοφύλακα ή κανενός βοσκοῦ κι' αποφάσισε να διευθυνθῇ πρὸς τα εκεί για να γυρέψη φιλοξενία στην καλύβα του.

Τάστερα έλαμπαν τώρα στον οδρανό. Μεγάλα άρπακτικά πουλιά πετούσαν στον άέρα και κάθε φορά ποδ' άκούγόταν κανέναν θόρυβο μέσ' απ' τα πυκνά δέντρα, το παιδί κατατρόμαζε.

Όσο χωριατόπουλο κι' αν ήταν, δέν έμεινε ποτέ νύχτα μονάχο του στην έρημιά.

Όσοπο προχωρούσε με τα μάτια προσηλωμένα στο μικρό κόκκινο άστρο, ποδ' στιγμές-στιγμές τοδ' τόκρυβαν τα δέντρα, μά πάλι ξαναφαίνονταν.

Άξαφνα συλλογίστηκε, πως στην καλύβα εκείνη μπορούσε να μη τον δεχθούν· και τότε θάναγκαζόταν να ξενοχτισῇ στοδ' βουνό, με κίνδυνο να φανωθῇ από θεριά άγρίμια, λύκους. ποδ' τόσο φανερά είχε ακούσει γι' αὐτόδ'...

Τότε θυμήθηκε το σπίτι του, το σπιτάκι του, ποδ' μ' όλη του τή φτώχεια, είχε τουλάχιστο μιά στέγη για να περνᾷ κανείς τή νύχτα, θυμήθηκε τα τελευταία λόγια της μητέρας του και ψιθύρισε μελαγχολικά:

«—Γιατί να μὴν την άκούσω;... γιατί να μὴν μείνω κοντά της;...»

Άλλά σε λίγο τοδ' ξανάρε το θάρρος. «Όχι, δέν θα φοβηθῶ! είπε με απόφασή. Θα πάω όπου πρέπει να πάω και θα καρδίσω λεφτά για τή μαννούλα μου και τήδελφια μου! Αὐτό είναι το χρέος μου!..»

Οί σκέψεις αὐτές τον έκαμαν να ξεχάση το μικρό φως. Κι' όταν σήκωσε το κεφάλι του, δέν το είδε πιά. Έκαμε κάμποσα βήματα, το φως δέν ξαναφάνηκε. Συμπέρανε τότε πως έπειδή ήταν περασμένη ή ώρα, οί άνθρωποι της καλύβας έδούσαν το φως τους κι' έπλάγιασαν.

Τι άπελπισία!..

Τώρα πιά δέν είχε οδηγό! Περπα-

τούσε στο σκοτάδι. Έμπρός του, πίσω, δεξιά, άριστερά, παντοῦ σκοτάδι.

Μόλις ξεχώριζαν οί κορυφές των δέντρων ποδ' τις κουνοῦσε ο άέρας της νύχτας.

Δέν μπόρεσε πιά να νικήση το φόβο του κι' άρχισε να κλαίη.

«—Χάθηκε! χάθηκε! φώναζε δυνατά σα να καλούσε κανένα για βοήθεια. Άλλά κανένας δέν άκουσε τή φωνή του, κανέ-

νας δέν αποκριθήκε στα κλάμματα του.

Ανέβηκε σ' ένα ύψωμα, μήπως ξανάβλεπε κείνο το φως, κατέβηκε, ανέβηκε σ' άλλο, κατέβηκε κι' απ' αὐτό. Τοδ' κάκου! Το κόκκινο φως έμενε κρυμμένο.

Ένα τέταρτο της ώρας, το παιδί πήγαινε στην τόχη, μη έφέροντας κατά ποδ' να τραβήξη, άπελπισμένο, σαν τρελλό απ' το φόβο και τήν αγωνία.

Τέλος αποφάσισε να βρῇ καμμιά σπηλιά, για να περάση μέσα τή νύχτα του. Άξαφνα όμως θαίνοντας σ' εν' ανοιχτό μέρος, είδε πάλι το φως, το αγαπητό κόκκινο φως, ποδ' έλαμπε μακριά σα να τοδ' έλεγε: «Ιδές λοιπόν! έγω για σένα φέγγω μέσα στο σκοτάδι, για να σοδ' δείχνω το δρόμο σου!..»

Δέν περιγράφεται ή χαρά ποδ' αίστάνθηκε την στιγμή εκείνη ο Πάνος! Πηδούσε, έτρεχε, ήταν εδουχισμένος! Έπειτα στάθηκε, για να ιδῇ και να σκεφθῇ, τι τοδ' έκρυβε τόσο η ώρα το φως. Και τοδ' βρήκε: Βοθισμένος πρωτότερα στις σκέψεις του, είχε μπη, χωρίς να το καταλάβη, σ' ένα μικρό μα πολδ' πυκνό δάσος, ποδ' τα δέντρα του δέν τον άφηναν να τοδ' βλέπη. Και για να μὴν ξαναπαθῇ τοδ' ίδιο, έπρόσεχε τώρα να μὴν το χάνη ούτε στιγμή από τα μάτια του.

Μισήν ώρα περπάτησε ακόμα. Είχε πλησιάζει αρκετά την καλύβα τοδ' δασοφύλακα ή τοδ' βοσκοῦ. Έπιτέλους βγήκε και το φεγγάρι. Στο φως του μπό-

ρεσε να ιδῇ πιο καθαρά τι βλογής ήταν ή κατοικία εκείνη ποδ' τοδ' την έκρυβε ως τώρα το σκοτάδι. Σε λίγο διέκρινε την πόρτα της και τα καγγελωτά παράθυρά της, ποδ' είχαν άσπρα μπερντεδάκια.

Ήταν ένα μικρό, φτωχικό καλοδόσπιτο, σχεδόν σαν το δικό του, εκεί παράμερα στοδ' βουνό.

Ο Πάνος προχώρησε αποφασιστικά. Άλλά μόλις άκούστηκε κοντά τα βήματά του, ένας πελώριος σκύλος δρεμης από τον κήπο, γαυγίζοντας δυνατά.

Το παιδί φοβήθηκε κι' έκαμε πίσω. Τήν ίδια στιγμή ή ξώπορτα τοδ' σπιτοῦ άνοιξε με βαρύ τρίξιμο και μιά τραχιά φωνή ρώτησε:

—Ποῦς είναι αὐτός;

—Εγώ, αποκριθήκε δειλά το παιδί.

—Ποῦς εῖς; δέν έχεις όνομα;

—Ο Παναγιώτης τοδ' Σαράντη.

Πάνο με λένε στο χωριό μου. Έχασα το δρόμο στοδ' βουνό. Αν είσαι χριστιανός, λυπήσου με κι' άνοιξέ μου.

Ο άνθρωπος πρόσταξε το σκύλο να σπαάση κι' άνοιξε την πόρτα καλά.

—Να με συμπαθῇς ποδ' σνησύχησα, εξακολούθησε εδγενικά ο μικρός· μά τραβήξα απ' τοδ' βουνό, για να κόψω δρόμο, και με πλάκωσε ή νύχτα.

—Κι' έχάθηκες στο σκοτάδι!..

—Ναι.

—Μά γιατί έφυγες από το σπίτι σας; Θάμαι κακό παιδί, χωρίς άλλο!

—Όχι, άφεντικό· έφογα γιατί ή μάννα μου είναι φτωχιά και πάω σ' ένα να βγάλω λεφτά να της στείλω.

—Άλήθεια τέ λές;

—Στα μάτια μου, άφεντικό, αλήθεια!..

—Καλά λοιπόν, έμπα.

Ο άγνωστος μπήκε πρώτος στον κήπο κι' όδήγησε στο σπίτι το παιδί, ποδ' τον άκολούθευσε.

[Έπεται συνέχεια]

Από το Γαλλικό, παράφρασις Α. Π. Κ. και Γε. Γ.

«Έστειλε τελευταίο άποχαιρετισμό...» (Σελ. 316, στ. δ.)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΑΡΔΙΑ - ΨΥΧΗ

Σε πίκρο έννοσάλησα, χερμώνα,
το ρόδο τ' όμορφότατο λου-

λουδι, [λούδι,
ζωής μου χαρωπή, ώραία είκόνα
κι' είπα κρυφά καρδιάς τραγούδι

Η "Ανοιξη τό βλέπει κι' ώριαν-

[λίζει
χαρούμενο, γελούμενο, κι' άζει
στόν "Ηλιο, στη δροσιά, το ξεφύ-

λίζει
κι' είν' ή ζωή γλυκειά κι' εύτυ-

[χισμένη.

Χινόπορο τό βλέπει, τό μορφαίνει
τά φύλλα του σκορπά, τό ξεφυλ-

[λίζει,
βοριάς τ' άγριομαδάει, τό πεθαί-

[νει
και χάνεται στη λάσπη και σα-

[πίζει,

Καρδιά μου πεθαμένη, σ' πιεμένη,
σιτ' πάγκο πού έννοσάλησα χει-

[μώνα,
καρδιά μου, μυστικά τραγουδή-

[μένη,
ζωής μου θλιβερή, μαύρη είκόνα!

Αμάραντος

ΚΙ' Η ΤΥΧΗ ΚΟΡΟΪΔΕΥΕΙ

Καϊμό τό είχα πού δέν έβρικα
α' έγω τίποτε στο δρόμο, ένα ευ-

[ρημα, ότιδήποτε, όπως έβλεπα
άκουγα τό βρίσκουν τόσο άλ-

λοι. Ποτέ έγώ, ούτε καρφίτα!..

Μιά Κυριακή όμως ένφ' πήγαι-

να στού θέλου μου, βλέπω να

να είχ' στο δρόμο κάτι λαμπρό.

Νά, λέγω, πού ή τύχη θέλει να

άποζημιώσει! Τρέχω, πλησιάζω

τό σπράχνω και τό κοιτάζω

έ γράφα.

Ήταν ένα χρυσό μπρελόκ, πε-

μένο απ' την άναποδή "Ετοι

νάποδα τό έσώκωσα κι' έ-

ω και τό κοιτάζω... "Α, τί χαρά

ά βρήκα κανείς ένα τόσο όραιο

ράγμα! Και τό γύρισα στά δά-

τυλά μου, να τό είδω κι' απ' την

ψη.

"Αλλοίμονο! Τό μπρελόκ είχε

έσα τή φωτογραφία μιάς φίλης

ού! Τόσο μόνο ήρα ή χαρά μου

κων. "Η βοή κάποιου ποταμιού,
πού κυλάει κάπου κει, τονίζει τις

γλυκύτερες συμφωνίες, πού ται-

ριάζουν σε μιά τέτοια φυσική και

παρόνεα καλλονή...

Τό κρυστάλλινο νεράκι, πού

καθρεφτίζοντας τό γεμάτο αϊγλή

στερέωμα κι' αφήνοντας τό κύλι-

σμά του να πλάση τούς πιδ' τρελ-

λους του σκοπούς, φλοισβίζει! τό

μακρινό ψιθύρισμα τών πεύκων,

πού φτάνει σάν κάποια άμυδρή

άποκάλυψη μιάς μυστικόπαθης

φυσικής μουσικής, και τό άνάλα-

φρο μαιστράλι, πού συντροφεύει

τό άκούρσο ποτάμι, λικνίζουν

τήν πιδ' άσυγκίνητη και στείρα

φαντασία, και, τραβώντας την

στούς αϊθέρες, την χοιτεύουν με

τά πιδ' πλάνα τούς θέλητρα, πού

δέ θα μπορούσε ούτε καν να δια-

λογιστή ότι υπάρχουν...

"Αύλο Δάκρυ

ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Τήν καρδιά μου έβαλα στού κό-

[σμου
τών σοφών ανθρώπων τό σχολείο:

"Πήγαινε, είπα, μάθε τούς κα-

[νόνες,
γύρισε, σάν πάρος τό βουβείο"

Πήγε κείνη, μάθε γοήγορα σε

[μένα:

"Πού 'ναι τό βραβείο σου;" φώ-

[νάζω.

"Ψεύτικοι οί κανόνες, πόνος τό

[βραβείο,

και τόν δάσκαλο ψευδοσοφώ

[νομάζω!]

Τήν καρδιά μου έβαλα στής φύση;

τό σχολείο, πού τά πουλάκια με-

[γαλώνουν

Τά λουλούδια τ' άπειρα φυτρώ-

[νον.

"Τι γίνηκες; πού μένεις τόσην

[ώρα;

Σε ποιους δρόμους, καρδιά μου,

[περπατάς;

Κι' ή άπάντησή, με γέλια και τρα-

[γούδια:

"Βρήκα τό σχολείο πού ζητάς!

(Van Dyk) "Ε, τού "Αγγλικού

"Αλκή "Ωη

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

"Ενας κύριος είχε άπόρροετο

και βλακιά ύπνρετη.

Μιά μέρα τούδωσεν να πάη σ'

ένα φίλο του δύο βάζα με γλυκό.

Στό δρόμο, ό άπόρροετος ύπη-

ρέτης άφησε να τού πέση τό ένα

βάζο, πού έσπασε και χύθηκε ό-

λο τό γλυκό.

Γύρισε άπελπισμένος με τάλ-

λο κ' είπε στον κύριό του τό

πάθημά του,

—Βρε βλακιά! πώς τ' έσπασες

τό βάζο; τόν ρωτά αυτός με θυ-

μό

Κι' ό βλάκας ύπνρετης;

—Μά να, κύριέ μου, έτσι!

Κι' άφησε να τού πέση και

τάλλο βάζο, πού έγινε χάρμα

κομμάτια. Θέλμα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Είδες τί ώραίο στίτι πού

έχει ό Λεωνίδας;

— Ναι. Μά σόπα μην τάκούση

και τό πάρη άπάνω του.

— Τί λές, καιμένε; Κοτζά σπ-

τι θά πήρη άπάνω του;

* * *

"Ο Καβούρ, γυρίζοντας από τα-

ξίδι, πάει στο σπίτι ενός φίλου

του και τού λέει:

— "Ω, άγαπήτέ μου φίλε! Για

να λάβω την ευχαρίστηση να σε

ιδώ πέντε λεπτά, αφήφηση κε-

ραυνούς, χειμάρρους, ποταμούς,

κύματα, όλα τα στοιχέα!

"Ο φίλος του τότε τού λέει:

— Σήμερα έχω μάθημα. "Ελα

τήν Κυριακή, να μείνουμε μαζί

όλη την ήμερα.

Κι' ό Καβούρ:

— Ναί, άγαπήτέ μου φίλε, θά

έλθω... αν δέν βρέχη.

* * *

"Ο καθηγητής: —Πού είναι τό

άντίθετον τού «νοητός»;

"Ο Νέδων: "Ανόητος!

* * *

"Εστάλη από τ. "Ηρώος τ. Κιουναχ.

* * *

"Ο καθ'ηγητής: —Πού είναι τό

άντίθετον τού «νοητός»;

"Ο Νέδων: "Ανόητος!

* * *

"Εστάλη από τ. "Αγγέλου τ. Βιρλίνης

* * *

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ 205^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προτάθέντος τήν 3 Σεπτεμβρίου 1928

προς έξιαν των Λύσεων τών ελς τά

φύλλα τής "Διαπλάσεως" Σεπτεμβρίου,

"Οκτωβρίου και Νοεμβρίου 1928 σπου-

δαισθετών 212 Πνευματ. "Ασκήσεων.

[ΟΙ άπολυθόντες έκαστον άνομα

τρελς άριθμοί σημαίνουν: ό πρ^{ος} τ^{ον}

επ^{ιστολ}ήν τής "Ευδοκίας" Λύσεις, ό δευ-

τερος τής "Ευδοκίας" Λύσεις, ό τρί-

τος τής "Ευδοκίας" "Επιμονής, συμφώνως

με τών "Οδηγών τού Συνδρομητού",

Κεφ. Δ', § 11.

ΟΙ "Ισοτόμοι" όλων τών τάξεων

έχουν τό δικαίωμα, οί μόν τού Α' "Βρα-

βείου να δημοσιεύσουν την είκόνα των

επιπληρωμή δρ. 35 δι' έξοδα τού κλι-

σέ, να οραθούν (έντος: τριμήνου τό πο-

λύ από σήμερον, δηλαδή μέχρι τής 15

Δεκεμβρίου 1928. (Διότι κατόντι παρα-

γράφεται τό δικαίωμα τούτο) ένα ολ-

ονδή τότε θέλουν τόμον "Διαπλάσεως"

των έτών 1894-1922 ("Β' Περίοδος) με

έκπαισιν τριών (3) δραχμών. ΟΙ τού Β'

"Βραβείου ναγόρασουν όμοιον τόμον

με έκπαισιν δύο (2) δρ. και οί τού Γ'

με έκπαισιν μιάς (1) δρ. ("Ιδε και Ο

οδηγόν Συνδρομητού, τού 1922, Κεφ. Δ,

§ 10, Σημείωσις).]

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 έτών και

άνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: (Ουδείς

υποψήφιος)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νέ-

δων. 155, 16, 6.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: "Ανα-

λός Κυπριόπουλα, 146, 15, 7.

Παπαρούνα τού "Αργού, 131, 14, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ψεύτικοι Γέλιο, 111,

12, 7. Μάγισσα, 120, 12, 7.

"Ιωνικός Ουρανός, 119, 12, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Αύρη 20,

2, 1. "Αγοροκόριτσο, 70, 7, 3.

"Αφρόκρινον, 46, 5, 3. Τριγυνα-

φυλλένια, 22, 3, 1. Νανουρίστρα,

44, 5, 3.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 έως 15 έτών)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κι-

ραυνοβόλος "Ιππότη", 162, 17, 7.

"Ισότημοι: Καβούρ, 168, 17, 7.

Γεναίο Εύδωκίαν, 149, 15, 6. "Ι-

οις, 153, 16, 7. Μικρό Διαβολάκι,

169, 17, 7. Θωρηκτόν "Αβέρωφ,

155, 16, 7. Γαίος Γράχος,

168, 17, 7. "Ηώς τής Κιουνα-

χίας, 156, 16, 7. Δόν Σατανάς,

158, 16, 6. Γριφοφτιάστης, 151,

16, 7. "Εγγονος τού Κανάρη,

156, 16, 6.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: "Ακα-

λανθής, 131, 14, 6. Τσουκνίδα,

143, 15, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: "Ηρώς

των Δασών, 113, 12, 7. Θέλι-

μα, 108, 11, 7. Σκάν αλον, 115, 12, 7.

"Ισότημοι. "Ελεύθερος Θράξ,

120, 12, 6. "Απόγονος τού Λεω-

νίδα, 114, 12, 6.

ΕΠΑΙΝΟΣ. Πληγωμένος Λέων,

100, 10, 7. Πανταχού Παφών,

103, 11, 7. Πυροβολητάκι, 86, 9,

7. Φοέδος, 97, 10, 6. Κολύμβος,

90, 9, 6. Φαελλίς, 90, 9, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Δ. Π.

Βαρδαλής, 20, 2, 1. Δ. Ν. Βασι-

λείου, 23, 3, 2. "Ενδοξος "Ελλην,

5, 1, 1. Γαλή τής "Αγκύρας, 52,

6, 5. Κωνσταντίνος Βουλγαρο-

κτόνος, 19, 2, 6. "Ηπειρωτικός

"Αγών, 19, 2, 2. "Ατρώμητος Λέ-

ων, 20, 2, 1. Γιακός, 27, 3, 2.

Αρχιτεμπέλης, 48, 5, 2. "Εθνο-

μάρτυς, 11, 2, 1. Λάβρον τού

21, 2, 1, 1.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (12 έτών και

κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δόν

Κολυμβόπουλος, 139, 14, 6.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

542. Metagramme

J'en ai un pot
Rempli ou vide;
J'en élève son chapeau
Et voilà la liquide.
Ἐστὶν ἢ οὐκ ἔστι Πανταχόθεν Παρόντος

543. Anagrammes

Mélez d'abord mes cinq pieds,
Puis, dans un nouvel assemblage,
Par cinq fois, vous trouverez:
1. Un métal de grand usage;
2. Un bâton blanc tout petit,
Avec lequel on écrit
Sur une tablette noire;
3. Une grande ville d'Orient;
4. Un mal dont l'affreux tourment
Torture votre mâchoire;
5. Enfin un jeune imprudent,
Qui vit ses ailes de cire
Fondre au soleil de l'Épire.
Ἐστὶν ἢ οὐκ ἔστι Δοξασμ. Τσολιά

ΛΥΣΕΙΣ

τὸν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 20

254. Ἐλαφος (ἔλα, φως).—255, Ρέα-Ρά—256. Σάμος.

257. Μ 258. Ἀθως—θῶς=ἀτ(ΡΟΔΟΝ—Ἡρόα-Ρά=) ΟΥΡΑΝΟΣ ἡ+(Μήδων-ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ=) Δών-ΔΗΛΩΝ.—259-263. Διὰ τοῦ Ρ: κρῖνα, φάρος, Πάρος, Κρέων, χάσμα.—264. ΕΛΒΕΤΙΑ (Κλειώ, Ἰούλιος, κῦβος, ΡΕα, ἀετός, Ἀντίβα, Θράκη).—265. Τὸ δις ἐξαμνηστὶν οὐκ ἀνδρὸς σοφῶν.—266. Πᾶν μέτρον ἄριστον (π, αν με τ, ρῶ, ναρ εἰς τον).—268. Ζέρο 269. Tel qui rit Vendredi, Dimanche pleurera.

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΡΟΛΟΓΟΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

[Νέος Τιμοκατάλογος]
[Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμοῦς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεῦτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ].

- Ἀδελφοῦλα μου, δρ. 15 (1,40 καὶ 4.)
- Ἀφροδίτη, δρ. 15 (2 καὶ 5).
- Ζακυνθινὸ Μαντήλι, δρ. 15 (1,40 καὶ 4.)
- Θέατρον, Τόμος Γ', δρ. 8, 1,50 καὶ 5).
- Ἰσαβέλλα, δρ. 12 (1,20 καὶ 3,50).
- Κακὸς Δρόμος, δρ. 8 (1, 20 καὶ 3,50).
- Κόσμος καὶ Κοσμῶς, δρ. 15 (1,60 καὶ 4.)
- Κωμῶδια τοῦ Ἀριστείου, δρ. 3, (1 καὶ 2,80.)
- Δέξη Μαλιαρός, δρ. 3, (1 καὶ 2,80).
- Μητριὰ, δρ. 5 (1 καὶ 2,80)
- Πετρίδες στὸν Ἥλιο, δρ. 10,— (1, 40 καὶ 4.)
- Πόλεμος, δρ. 14 (2,10 καὶ 5.)
- Στάχυα καὶ Παπαροῦνες, δρ. 10 (1,40 καὶ 3,60.)
- Στέλλα Βιολάντη, δρ. 8 (1,20 καὶ 3,50.)
- Τιμὴ τοῦ Ἀδελφοῦ, 2 τόμοι, δρ. 28 (3,60 καὶ 8.)
- Φοιτηταί, δρ. 8 (1 καὶ 2,80).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἢ 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 4 τὸ ἐλάχιστον τιμήμα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτά ἢ λέξεις, μετὰ παχέα δὲ στοιχεῖα λπ. 50, καὶ μετὰ κεφαλαία λπ. 60. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμῶς 2. Ἡ προκληρῶν εἶναι ἀπαραίτητος.

ΚΓ -- 1522
Παῖδιά, στὸν κήπο μας φύτρωσε μιὰ ἈΣΠΡΗ ΚΑΜΕΛΙΑ (ΚΓ -- 1523)
Ἰδομενέως: Κώστας Κοτσιομύτης, Καμπούρης; Μαρίκα Αἰμιλιανίδου. Πάει ὁ τόμος.

ΚΓ -- 1524
Εἰσερχομένη στὸ κομπὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαίρετ' ὅσοντες, ἰδιαίτερως Ρίταν. Ἰολάνδη

(ΚΓ -- 1525)
Ρίτα, Ζουλού, Ἀγοροκόριτσο, Τίτικα, Ἀτρώμ. Στρατηλάτη, Μπερμπαντάκο, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικὰ; Ἰολάνδη

(ΚΓ -- 1526)
«ΟΥΡΑΝΟΣ»
«Κράτος τῆς Σμύρνης», ὁ «Οὐρανός» δὲν ἀσολοῦται νὰ αὐτὰ. Φαίνεται ὅμως, ὅτι τὸ Κράτος σας εἶναι πολὺ ἐγωϊστικόν καὶ παρμηγιστόν, ζητοῦν ὡς ἀντιπροσώπου του Συλλόγου ἀνωτέρους του, μὴ ἀρκούμενον εἰς τὰ πρόσωπα. Pardonn.

ΚΓ -- 1527
«ΟΥΡΑΝΟΣ»
«Κράτος τῆς Σμύρνης», ὁ «Οὐρανός» δὲν ἀσολοῦται νὰ αὐτὰ. Φαίνεται ὅμως, ὅτι τὸ Κράτος σας εἶναι πολὺ ἐγωϊστικόν καὶ παρμηγιστόν, ζητοῦν ὡς ἀντιπροσώπου του Συλλόγου ἀνωτέρους του, μὴ ἀρκούμενον εἰς τὰ πρόσωπα. Pardonn.

ΚΓ -- 1528
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΕΝΙΟΥΣ».—Ἀποτελέσματα «ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ» Βραβεύθηκαν: Δίστο Ζοζάννα. ΕΝΕΓΡΑΦΗΣΑΝ: Καίτη, Δευκὴ, Ἰσμα, Ρεζεντά, Ἰωάννα Δάσκ, Δουκίσσα Γαβριέλλα, Κακοκρίτσο, Ζοζάννα.

ΚΓ -- 1529
Σμύρνη, ἀμέτρητες εὐχούλες στὴ γιορτούλα Σου. Ἰδανίμως. τετραδιάκι ἀκόμη περιμένω. ΠΑΝΟΥΚΛΑ

ΚΓ -- 1530
Πυγμαλῶς=Βλαβιανός. Γιὰ νὰ μάθης νὰ ὑποτάσσῃσαι. ΤΣΑΡΑΤΑΝΟΣ
Προκηρῶσσο Διαγωνισμ. Γραμματοσήμων Ἐπαναστάσεως 1922. Τέσσαρες καλλιτέρες βραβεύσω. Προθεσμία μῆνας. Ἀδα Νίκην Α. Βογιαζίδου, εἰς Ἀνδρον.

(ΚΓ -- 1532)
Προκηρῶσσο Διαγωνισμὸν ἀγροφῶν καρπῶν. Συμμετοχὴ δραχμῇ. Βραβεῖα δύο. Προθεσμία δέμημος, γιὰ λογαριασμὸ «Ορφανῶν Ἀδελφῶν. Φίλος Δουκίσσης Γαβριέλλας, λάβετε μέρος. Παρακαλῶ. — ΜΠΕΤΟΒΕΝ Υ. Γ.—[Δίσις: ΙΩΑΝ. ΙΩΑΝΝΟΝ, Ἀστυνὸν Ἀνιάτων, Ἀγία Ζώνη Πατήσια—Ἀθήναι.

(ΚΓ -- 1533)
Ἡσίοδος = ἩλίαςΚούσης. Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. καὶ c. p. Γράψατε: Λύχνον Δεβέντην p, r. Καλάμας. — Λύχνος ὁ Δεβέντης

(ΚΓ -- 1534)
Μπαλινόντας στὸν «ΚΟΚΚΙΝΟ ΒΡΑΧΟ», χαίρετ' ὅσοντες τὸ προσδρεῖον καὶ τὰ μέλη αὐτοῦ.

Πικρὴ Σκλαβιά
ΚΓ -- 1535
Ρήγα Φεραῖε, Δοξασμ. Φουστανέλα, ἀλληλογραφούμε σε c. p.; Καραπιπέρη, Ἀρχιδιάβολε, τί κάνετε; — Φιλελευθέρους Ἀδελφούς

(ΚΓ -- 1536)
Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. καὶ c. p. Ἀλληλογραφῶ Ἑλληνιστικαὶ Γαλλιστί, — Νίκη Α. Βογιαζίδου, εἰς Ἀνδρον

(ΚΓ -- 1537)
«ΤΡΟΜΟΣ».— Σερμοτσουναρίσματος: Μυστηριώδης Ὑπνωτιστής=Δημητρίου, Ρήγας Φεραῖος=Τσουλούφης, Ταπεινὸ Λουλουδί=Μουνδρέας, Ὁνειροπόλος τῆς Δόξης=Κοτσιομύτης, Πεντεφροῆς=Γκίμπας (Ἀκολούθει), Παρακαλοῦνται ὅσοι θέλουν νὰ μάς στεῖλουν γράμμα, καὶ μὴ στεῖλουν, διότι ἡ ἔδρα καὶ αὐτὰς θὰ μεταφερθῇ. Ἡμεῖς ἐν καιρῷ θὰ κατοχωρήσωμεν τὴν νέαν μας ἔδραν καὶ [Δ] οἶν.

ΚΓ -- 1538
ΣΜΥΡΝΗ, ἐπιστολὴν σου ἔλαβον· ἀδυνατῶ ἐπὶ τοῦ παρόντος ν' ἀναλάβω Ἀντιπροσωπεῖαν. Θὰ δυνηθῶ μετὰ ἓνα μῆνα.

ΚΓ -- 1539
ΑΝΑΡΙΩΤΗΣ—ΣΥΡΙΑΝΟΣ
«Συμμορία τῶν Μαύρων», στοιχηματίζουμε κανένα ἑκατοσταράκι γιὰ τὴν ἀνακύλιση; Περιμένω ἔως 42ον, ἄλλως θεωρεῖται ἡττημένη.

ΚΓ -- 1540
Διαπλάσσωμεν ἐπειδὴ πολλοὶ μὲ νομίζουσιν κορίτσι, εἰδοποιῶ ὅτι εἶμαι ἀγόρι. Δοξασμ. Κορητιόπουλο=Μηλιτάκης. Κορυδαλός=Κούρτης. — ΑΡΤΑΝΙΑΝ

(ΚΓ -- 1541)
Σμύρνη, γιὰ τὴ χρυσὴ γιορτὴ σου χίλιες θερμὲς εὐχές. Ἰνές

ΚΓ -- 1542
Φρασκούττα, τί «Skating» καὶ κολοκύθια. Σὺ εἶσαι τακτικὰ στὸ Σύνταγμα, δὲν κοροϊδεῖ οὐν τὸν ΜΙΚΡΟΝ ΜΑΓΟΝ

(ΚΓ -- 1543)
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΕΡΑΥΝΟΣ»
ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ! ὅσα ἀπὸ σὲς διαμένετε στὰ Χανιά τῆς Κρήτης καὶ θέλετε ν' ἀναμειχθῆτε στὴν κίνησιν τῶν συλλόγων ἀποτανθῆτε εἰς τὸν ἐν Χανίοις ἀντιπροσώπον μας Νικόλαον Βαμβακῆν πρὸς συγκρότησιν Παραρτήματος. Συνδρομὴ μηνιαία 3 δραχμαί. ΣΠΕΥΣΑΤΕ!

(ΚΓ -- 1544)
Ο Διαγωνισμὸς τῆς Μαγκίσης, τῶν ἀγροφῶν καρπῶν, ἀλλάσσει [δ]σιν καὶ γίνεται: Πᾶνον Παπαδημητρίου, Σοφοκλέους 19 διὰ: Μάγκισσα

ΚΓ -- 1545
ΡΟΚΑΜΒΟΛ
ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(ΚΓ -- 1546)
Εἰσερχόμενος εἰς τὸν Διαπλάσσο, χαίρετ' ὅσοντες ἅπαντας ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑΚΙ

(ΚΓ -- 1547)
ΦΡΙΞΕ, ἀνταλλάσσουμε c. p. ἢ Μ. Μ. μέσον Διαπλάσεως; Μὲ γνωρίζεις; εἶμαι τὸ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑΚΙ

(ΚΓ -- 1548)
ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΕ, γιὰ τὴ γιορτὴ σου εὐχομαι χρόνια πολλὰ. ΠΑΣΣΑ ΤΕΜΠΟΣ

(ΚΓ -- 1549)
Μοσαρίνες, θὰ δεχθῆτε ἄραγε στὸ σύλλογόν σας καὶ ἓνα ἄλλον ἄρχοντα τῆς τέχνης;

ΚΓ -- 1550
Σαμπανιέβα, Μπαγανιέβα, πρὸ τοῦ νὰ ξυπνήσετε τὰ κοιμημένα Διαπλάσσωμενα τῆς Θεοῦ σαλονίτσας, κοιμηθήκατε σείς.

(ΚΓ -- 1551)
Λίστ, πῶς τὰ περῶν στή μαγευτικὴ Νάουσα; Μὲ ξεύρετε; ΒΙΑΜ

ΚΓ -- 1552
Διεύθυνσίς μου ἄλλαξε: Γιὰ νάκη Μεργγλίδην, Μπιζανίου 53, Θεοφίλκην. Σεμράμ

(ΚΓ -- 1553)
«ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ»
ΜΥΣΤΗΡ. ΥΠΝΩΤΙΣΤΑ, δὲν ἐρεῖς τί λές. Ποιὰ κορίτσια; ΑΝΑΡΙΩΤΗ — ΣΥΡΙΑΝΕ, εὐχαριστοῦμεν...—ΤΡΟΜΕ, στοιχηματίζουμε καὶ περιμένοντες εἰς σιμπενάριο μέσῳ Διαπλάσεως, ἐπειδὴ: (Σημ. Διαπλ. Βεβαίω ὅτι αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ «Τρόμου» Ἀθως, Πόρδος, Ἀραμῆς ἦσαν λανθασμένα.)

(ΚΓ -- 1554)
Ἀντρώγονο Σαρδαναπόλου, δὲν σῖς φοβόμαστε. ΤΙΓΡΙΣ

ΚΓ -- 1555
Διαγωνισμὸς (ΚΓ -- 1107) ἀνυρῶνται ἐλλείψει ἀπαντήσεων Προκηρῶσσοι δὲ ποιήματος

(ΚΓ -- 1556)
Προκηρῶσσομεν Διαγωνισμὸν Μ. Μυστικῶν. Συμμετοχὴ 50 λεπτά. Βραβεῖα: Α') τὴν σφραγίδα τοῦ ψευδωνύμου σας, Β') ἱστορία ἐνός πτωχοῦ νέου. Προθεσμία δέμημος. Στείλατε: Χατζόπουλον, Πετρίτση 13, Ἀθήνας. — ΣΚΛΑΒΑ ΠΟΛΗ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΗΣ

(ΚΓ -- 1557)
Πορτραῖτο Μοργάνου (Μιχοπούλου): Τύπος φινένσιος ξεπεσμένου λόρδου γιὰ μῆνα, γελᾶστικες (μακάρι νάσουν Βασιλῆς). Ἀγνωστε Χ (Κανέλης) [εἶμαι δεκατέσσαρα] ἔξυπνοῦ! Τὸ σκεφθήκατε ὅταν τὰ βάλατε μετὰ τὴ ΣΜΥΡΝΗ;

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
Ἡ διαπλάσις ἐστὶν ἡ ἐκπαίδευσις τῆς παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀλλοδαπὰ παραχρὲς εἰς τὴν ἡμέραν ἡμῶν ἐκδομένη καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς μαθητάς.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΓΕΤΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ, δρ. 35. Ἐξέμνημος δρ. 19. Γεμῆνος δρ. 10.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Α. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν ὁσλίνια 10. Ἀμερικῆς δολλὰρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα ἀλλ' ἢ 25. Ἐξέμνημοι καὶ Γεμῆμοι ἀναλόγως.
Περίοδος Β'—Τόμος 30ος
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐξαρτίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρεῖναιον
Ἐν Ἀθήναις, 22 Σεπτεμβρίου 1923
Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 41

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ [Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ'. (Συνέχεια)
Τὸ κορίτσι ἐπλεξε τὰ χέρια.
—Δὲν ἔχω τόση ἰκανότητα, εἶπε.
Ἡ κορία Ἐριὼ ἔκανε μιὰ ζωερὴ χειρονομία.
—Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ μιλάς ἔτσι, πρὶν δοκιμάσῃς. Στὸ ἐμπόριον εἶν' ἀγνωστὴ ἡ ἐπισκεψία, μόνο ὅσοι ἀρίζουν, πληρώνονται. Τὰ πρῶτα σου δοκίμια ἐρῆσαν ἀγοραστή. Δὲν εἶν' ἀρκετὴ ἐνθάρρυνση αὐτό; Ἐμπρός λοιπόν, στὸ ἔργο, μικρὴ μου, κάνε θάρρος.
Τὸ κορίτσι ἔβλεπε ἀμίλητο. Σιγά-σιγὰ ἐξοικειωνόταν μὲ τὴν ἰδέαν. Γιατὶ νὰ μὴ δοκιμάσῃ; Μετὰ λίγη ἐπιμονὴν καὶ ἐπιθεσιότητα, καὶ τί δὲν μπορεῖ νὰ κατορθώσῃ κανεὶς;..

Τὴ νύχτα, μαζί με τὸ σῶμα, ἀναπύσεται καὶ ἡ ψυχὴ. Τὴν ὥρα, ποὺ κοιμῶταν ἡ Ζίνα, πῆρε καὶ νοήριαν ἐνεργητικότητα, καὶ, τὰ ἴσα πρῶτ', στρώθηκε στὴ δουλειά, μὲ ἴσλο καὶ ὅπομον ἄνω-τερην ἀπ' τὴν ἡλικία τῆς.
Ἐκαμε λοιπόν πολλοὺς τόπους χωρικῶν τῆς Βαλκανίας. Ὅταν τέλειωσαν, ἐτάβα ὅλα μαζὶ. Ἦσαν ἡ μικρογραφία μιᾶς ἀγορᾶς. Χωρικὲς πουλοῦσαν φρούτα, λάχανα, λουλούδια, ποὺ ἡ Ζίνα τάχε φρεῖται ἀπὸ κερί. Ἄλλες ἀγόραζαν. Ἄλλες κουβαλοῦσαν νερό.

Ἡ κορία Φιροτὰ ἀισθάνθηκε ζωερὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ ἔργα τῆς ἀμφίας τῆς. Κάθε μέρα, ἔβλεπε ὥρα πολλὴ μπροστὰ στὸ πρόχειρο ἐργαστήρι τῆς Ζίνας. Ἐβλεπε ὀνόματα σὲ καθεμιὰ κοῦκλα ποὺ τέλειωνε, καὶ τίς ἔκανε ἡρωϊκὰς μιᾶς φάνταστικῆς ζωῆς. Κι' αἰσθανόταν κάποια ἀνακούφιση, νὰ περιστοιχίζεται ἀπὸ τὸν μικροκόσμον αὐτό, ποὺ τόσο θύμιζε τὴν πατρίδα τῆς. Κι' ἡ Ζίνα μὲ χαρὰ τῆς ἔδωκε νὰ ξυπνᾷ

ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, τὸ κοιμισμένο ἄπ' τὴν ἀρρώστειαν μυαλὸ τῆς θείας τῆς.
Στὸ τέλος ἡ πριγκίπισσα θέλησε νὰ βοηθήσῃ καὶ αὐτὴ στὴν ἐργασία, καὶ ἀνέλαβε τίς εὐκόλες δουλιές: τὸ στρίψωμα, τὸ κόψιμο τῶν φορεμάτων, τὸ φτιάξιμο τῶν βάρων κ. τ. λ.
Τέλος ἡ ἀγορὰ τῆς Βαλκανίας ἐτοιμάστηκε. Ἡ μικρὴ εἶχε ἐργασθῇ μ' ἐλὴ τῆς τὴν καρδιά καὶ, χωρὶς νὰ τὸ ὑποφιάσεται, εἶχε κάμει ἓνα σωστὸ καλλιτέχνημα.
Ἡ Ζίνα κάλεσε τὴν κορία Ἐριὼ καὶ ὅλες τίς συμμαθήτριές τῆς, νὰ ἴδωσιν τὰ ἔργα τῆς. Ἀφθονα ἦσαν τὰ ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ, τὰ ὦ! καὶ τὰ αἰ! καὶ ἡ μικρὴ καλλιτέχνις δὲν πρόφθ-

νε νὰ δέχεται συγχαρητήρια. Ὅλα τὰ κορίτσια ἦσαν σκυμμένα γύρω-γύρω στὸ τραπέζι, καὶ ἐμοιαζαν σὰ μέλισσες, σκυμμένες γύρω σ' ἓνα μεγάλο ἀνθισμένο λουλούδι.
Ἡ Ἰβόνην Λεγκράν δὲν ἤξερε πῶς νὰ ἐκφράσῃ τὸν ἐνθουσιασμὸ τῆς. Ὁρᾶ πολλὴ κοίταξε τὴν ἀγορὰ, δευτέρω γόρως, ἀρχάλασε τὴ Ζίνα καὶ τῆς εἶπε μιὰ φράση, ποὺ τοὺς εἶχε πρὶ τελευταῖα ὁ καθηγητὴς καὶ τοὺς εἶχε κάμει ἀστεία ἐντόπωση:
—Ζίνα μου, εἶναι «μείζον πιστεύω»!...

Ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν μαθητριῶν ἦταν καλὸς οἰωνός. Μὰ ἡ Ζίνα ποτὲ δὲ διαζέταν σ' αἰσιδοφες προβλέψεις.

Δουσιποδοὺς πάντα στὸν ἑαυτὸ τῆς, μὰ μὲ μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα ἐστειλε τὸ ἔργο τῆς στὰ Ἡλῶσια Πεδία.
Τοῦ εἶχε βάλει τίτλο «Ἀγορὰ τῆς Βαλκανίας» καὶ εἶχε ὑπογράψῃ μετὰ τὸ ψευδώνυμον «Ζίνα Ντινάρ». Τ' ὄνομα αὐτὸ τῆς ἤρεσκε, γιατί τῆς θύμιζε τὴν εὐθυμὴ ἐποχὴ, ποὺ πέρασε στ' ὠραῖο αὐτὸ μέρος. Ντινάρ! Ἦταν ἡ χαρὰ, ἡ ἀπλοσύνη καὶ φυσικὴ ζωὴ, ὁ δόλοχος ἥλιος, ἡ γαλανὴ θάλασσα, ἡ ἀληθινὴ φίλια...

Πέρασαν μερικὲς ὁδομάδες. Κατὰ τίς 10 Ἀυγούστου, ἔλαβ' ἓνα φάκελλο, ποὺ, γιὰ ἐπιγραφήν, εἶχε τὸ ψευδώνυμό τῆς. Δίστασε νὰ τὸν ἀνοίξῃ, γιατί πάντα φοβόταν τὸ κακό...
Τέλος, πέρνει τὴν ἀπόφασιν σπάζει τὴ σφραγίδα, θάβει ἓνα λεπτὸ ἐντοπο χαρτί, καὶ διαβάζει, στὸ λεπτὸ τίς λίγες αὐτὰς λέξεις:

«Κορ. (ἴνυπον ἀσυμπλήρωτο) Ἐξοχαρίτως σὲς ἀνακοινώμεναι τὸ ἔργον σας ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς καὶ ἐταξιδεύθῃ δρ' ἀριθ. 734...
Γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισες πῶς θὰ ἐπληκνύταν ἀπ' τὴ χαρὰ

Ἡ κορία Φιροτὰ ἀισθάνθηκε ζωερὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ ἔργα τῆς ἀμφίας τῆς.